

RIBNIK KRAJ OZLJA

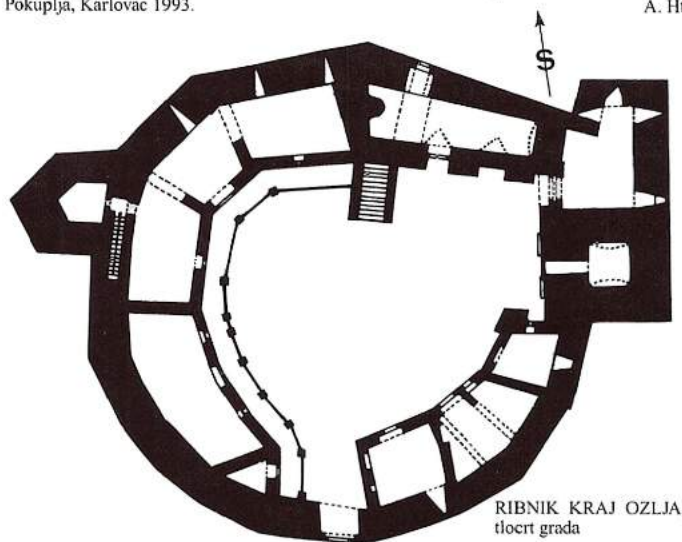
RIBNIK, naziv dvaju srednjovj. gradova u Lici. — *Lički Ribnik*, J od Gospića, bio je naselje zatvoreno s tri strane tokom rijeke Like, a s četvrte obrambenom kulom, opkopom i nasipom. Grad su utvrdili Frankopani u drugoj pol. XV. st.; danas su vidljive ruševine utvrde i crkve. — *Ribnik* u staroj Buškoj župi Z od Kosinja (*Kosinjski Ribnik*) bio je također utvrđeno naselje; prema predaji, s porušene ribničke crkve potječu ploče s glag. natpisima iz doba Frankopana, danas uzidane na pročelje crkve Sv. Vida u → *Bakovcu Kosinjskom*.

LIT.: M. Magdić, Grad Ribnik u Lici, Narodne novine, 1913, 140. — R. Horvat, Nekadašnje crkve u Ribniku, u knjizi: Lika i Krbava, II, Zagreb 1941, str. 131. — B. Fučić, Glagoljski natpisi, Zagreb 1982. M. Kru.

RIBNIK, utvrđeni grad JZ od Ozlja. Posjed Ribnik držali su u XIII. i XIV. st. Babonići te ban Mikac, a od 1394. Frankopani, za kojih je podignut današnji grad. Od 1576. u posjedu je obitelji Zrinskih, poslije grofova Petazzi; od 1839. drži ga F. Vukasović, graditelj Lujzinske ceste, i J. Gall, koji ga je u XIX. st. održavao, te je do danas pod krovom. — R. je smješten u nizini potoka Obvrh, okružen jarkom s ribnjakom. Prilazilo mu se pokretnim mostom. Građen na dva kata, dijelom od dobro klesana kamena, ima osnovu u obliku nepravilna kruga; u unutrašnjem su dvorištu arkade. Obrambena kula (kraj prvotnog ulaza) s grbom Frankopana bila je vrlo visoka; nasuprot njoj je peterkutna kula s kaminom. Između obiju kula

nižu se zgrade u obliku vijenaca. Na gradu je očuvan niz kasnogotičkih i renesansnih arhit. detalja (dovratnici, prozori, strijelnice, izljevi).

LIT.: S. Gvozdanović, Stari grad Ribnik, Bulletin JAZU, 1962, 1–2. — Z. Horvat, Grad Ribnik, Peristil, 1973–74, 16–17. — M. Kruhek, Graditeljska baština karlovačkog Pokuplja, Karlovac 1993. A. Ht.

RIBNIK KRAJ OZLJA, tlocrt grada

RICCIARDI, Bernardino, slikar (Padova, ? — Dubrovnik, 1604). Djelovao u Dalmaciji u drugoj pol. XVI. st. Najprije se javlja u Zadru, gdje 1566. slika danas izgublenu oltarnu sliku *Glavosijek Sv. Ivana Krstitelja* za crkvu Sv. Franje, a 1567–68. vratnice orgulja crkve Sv. Dominika (sada u Stalnoj izložbi crkvene umjetnosti) s prikazima *Bl. Dj. Marije u hramu* s jedne i *Navještenja* s druge strane. God. 1568–69. boravi u Šibeniku gdje se očuvala njegova oltarna slika *Poklon mudraca* u katedrali. Od 1570. do kraja života djeluje u Dubrovniku; očuvana je pala Sv. Juraj (1592) u crkvi Sv. Đurđa na Pilama, a dokumenti navode i druge radove. Bavio se i trgovinom. — R. je slikar osrednje kvalitete; pokazuje poznavanje mlet. slikarstva oko sredine cinquecenta. Slikarstvom su se bavili i njegov sin *Hadrijan* te unuk *Petar*.

LIT.: V. Đurić, Dubrovačka slikarska škola, Beograd 1963. — K. Prijatelj, Pala Bernardina Ricciardija u šibenskoj katedrali, Šibenik 1967. K. Plj.

RICHTER, Vjenceslav, arhitekt i kipar (Drenova, 3. IV. 1917). Diplomirao na Tehničkome fakultetu u Zagrebu 1949. Jedan je od osnivača grupe EXAT 51 (1950) i Studija za industrijsko oblikovanje (SIO) u Zagrebu (1956). Vodio arhitektonski odjel na Akademiji primijenjene umjetnosti u Zagrebu (1950–54). Bio je urednik časopisa »Čovjek i prostor« (1959–60), jedan od osnivača Centra za industrijsko oblikovanje (CIO) u Zagrebu (1963), član grupe ICSID (International Council of The Society for Industrial Design) i direktorija društva World Council of Craft. Ravnatelj arhit. biroa »Centar 51« u Zagrebu (1970–73).

Obrazovan na idejama konstruktivizma i funkcionalizma, R. u svojoj teoriji i praksi dosljedno provodi princip likovne sinteze, što osobito dolazi do izražaja u djelima nastalim u suradnji s članovima grupe EXAT 51. God. 1947. ostvaruje svoj prvi projekt — izložbeni paviljon Jugoslavije u Trstu. Pozornost međunarodne javnosti privukao je jugosl. paviljonima za Svjetsku izložbu u Bruxellesu (1958) i za Trijenale u Milanu (1963) u kojima arhit. oblikovanjem i opremom demonstrira ideju likovne sinteze. Na istim formalnim zasadama projektira i ostala svoja djela — pogon tvornice »Saponia« u Osijeku (1960, s J. Tešijom), Ugostiteljsku školu u Dubrovniku (1963), robnu kuću u Blatnici (1978) i više obiteljskih kuća: Horvat u Podsusedu (1976), Rabuzin u Ključu (1976), Večenaj u Koprivnici (1979), Horvat u Zagrebu (1979), Škarica-Paić u Šibeniku (1981), Jeličić u Zagrebu (1985) i Klinar u Puli (1988). U razdoblju 1970–72. izveo je više adaptacija kazališta i kavana u Zagrebu (»Kazališna kavana«, »Corso«) i Banjoj Luci. Od njegovih neizvedenih radova važniji su projekti za Muzej starina u Alepu (Sirija) i Muzej grada Beograda (1954–56, oba u suradnji sa Z. Bregovcem) te za Muzej revolucije naroda Jugoslavije u Beogradu (1962).

Od 1960. teoretski razrađuje ideju novoga tipa kolektivnoga stanovanja, koje pretpostavlja drugačiju organizaciju života na svim razinama, od obiteljske jezgre do društvene i političke zajednice. Te je ideje uobličio u

V. RICHTER, unutrašnjost jugoslavenskoga paviljona na Svjetskoj izložbi u Bruxellesu

